

QK. 533, 1.

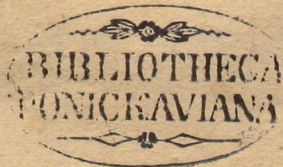
B.

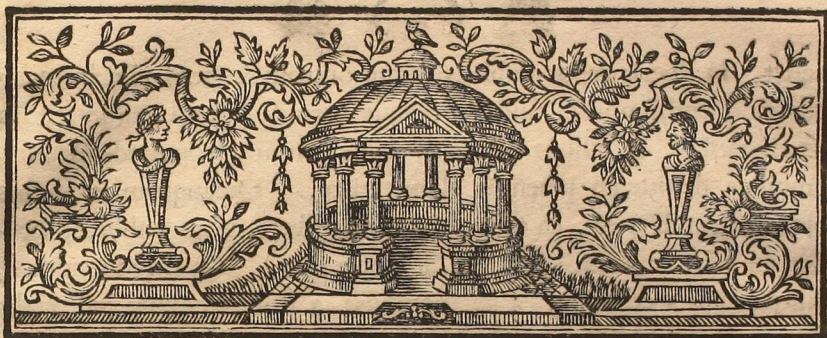
NUM
RHETORICA SIT GENUS ΚΟΑΚΕΪΑΣ
AD PLATONIS GORGIAM
DISQUIRIT
PATRONOS ET FAUTORES
AD
ACTUM VALEDICTORIUM
IN
SCHOLA SENATORIA
NOVAE VRBIS AD DRESDAM
DIE TRICESIMO MAII
AB HORA SECUNDA POMERIDIANA
HABENDUM
REUERENTISSIME ET OFFICIOSISSIME
INVITATURUS
M. GOTTHELFF EHRENFRIED BECKERUS
RECTOR.

FRIDRICOSTADII AD DRESDAM
EX TYPOGRAPHEO HAGENMÜLLERI

UNIVERSITÄT
HISTORISCHES ARCHIV
UND BIBLIOTHEK
MAG. DR. JOHANNES
MUNICIPALMUSEUM
IN
SCHOLA SEPTENTRIONALIS
MAG. DR. JOHANNES
DE THERIALE
DE RESS SECUNDARIA
MUSEUM
RECHTSHILFE
IN QUINQUE
LITTE

Negari, profecto, nequit, rem omnium difficillimam esse, grauiter, ornate, enucleate, cum apto rebus prolatis corporis vocisque habitu, dicere. Idcirco Cicero jure suo pronuntiat, (*) peritissimorum artium reliquarum sat multos; oratorum, contra, nonnisi exiguum omni tempore exstitisse numerum. Neque vero insignis hujus paucitatis causa quaerenda est in contemptu, quo is laboret, qui in oratoria arte est Roscius. Quum certe, nihil magnificentius; nihil ad popularem auram aucupandam adcommodatius; nihil ad auctoritatem inter doctiores etiam sibi conciliandam aptius sit, quam nolentes etiam & saepius repugnantes, oratione ad persuadendum apta, primum delinire; deinde impellere & suas abstrahere ac prorsus rapere in partes. Nec etiam praemiis quam maximis is vacat, qui multum hac facultate pollet. Quis enim nescit,

A 2

(*) De Orat. l. I. p. 74. sequ. editionis Schrevelianae.

nescit, in liberis rebus publicis ferme omnem imperii vim in manibus eloquentissimorum fuisse? Neque vero quisquam existimet, in iis ciuitatibus, in quibus omnia ad vnius nutum adcommo-
danda sunt, omnibus destitutam praemiis eloquentiam. Quamquam enim res oppido manifesta est, ea tanta, quanta in liberis rebus publicis, ne-
tquam esse: attamen etiam ibi sat ampla sunt. Quomodo enim ii, qui principi a consiliis; a legationibus; a litibus ciuium iudicandis sunt; vt eos maximae grauitatis viros silentio inuoluam, qui flecten-
dis ad religiones, sanctissime castissimeque colendas, mentibus praesunt, quomodo ii omnes, si suis partibus pro dignitate fungi volunt, arte carere possunt, quae, sapienter cogitata, aperte, dilucideque & cum grauitate eloqui docet? Et nonne, proinde, videmus, eos, qui multum in hac facultate profecerunt, saepius ex humilitate ad altissimum honorum fastigium emeruisse? Quod si igitur eloquentia ad gratiam hominum colligendam peridonea est; si praemiis maectatur amplissimis; si honoribus digna censetur maximis; & nihilominus rarissime hominibus inest: ejus, profecto, ingens difficultas causa hujus infrequentiae sola existimanda est. At, dicit quispiam, quam tu nobis praedicas difficultatem, quum, certe, loquacium hominum omnia sunt plena? Sed alia est loquentia; alia eloquentia. (*) Valet enim hic dictum *Antonii*, oratoris ante *Ciceronem* disertissimi, & prope eloquentis, qui in quodam a se de oratoria arte scripto libro, *disertos se vidisse*, ait, *multos; eloquentem neminem.* (**) Quanta enim non est difficultatis, de qualibet re, ad dicendum proposita, congrue, eleganter, neruose eloqui? Sed quis nescit, rhetorices materiam res esse vniuersas, nulla prorsus excepta? (*) Quanta ergo rerum pluri-

ma-

(*) Plin. l. V. ep. XX. §. 5.

(**) Cic. l. I. de Orat. p. m. 80.

marum cognitio ei inſit necesse eſt, qui veri oratoris profiteri nomen cupit! Abſit, ergo, longiſſime, vt eum vere eloquentem fore iudicemus, qui primoribus, vt ajunt, labris vnam quandam, ex cujus profeſſione victum ſibi parare anquir, ſcientiam attigit, & in ea colenda ſatis oſcitanter verſatur. Vniuerſus diſciplinæ orbis, quem *ἐγκυκλοπαιδίαν* dicunt, animo peragrandus eſt. Cognoscenda in primis omnium ætatum, nationum hiſtoria, vt inde, velut ex armamentario, depromantur omnis generis exempla. Nam ita eſt, homines magis exemplis, quam præceptis reguntur; & conſequenter etiam nihil majorem orationi conciliabit fidem; &, vt veriſſima credantur, quæ proferentur, efficiet, quam exemplorum cum ſelectu quodam inſtitutus vſus. (**). Mos, diſciplina, inſtituta pernoscenda, quæ inter homines iſtos vigent, ad quos plurima noſtra oratio fit. Nam eorum intelligentia viam nobis monſtrat, quæ terenda eſt, ad animos hominum capiendos permouendosque. Nihil adhuc dixi, de adcurata linguæ ejus cognitione, in qua verba oratori fiunt. Nam, qui ejus adprime non eſt ſciens, longiſſime ab eloquentiæ laude aberit. Quid dicam de poëtarum lectione? Omnes, proſecto, eloquentiæ laudem adepti, poëſeos fuerunt amantiſſimi. Nihil enim ad ingenii vim amplificandam plus prodeſt, quam ſedula poëtarum tractatio. Quis autem ad credendum inducat animum, oratori pa-

A 3

rum

(*) Fab. Quintilianus l. II. Inſtit. Oratoriarum c. XXII.

(**) Scio equidem ſermonibus tritum illud: exempla & ſimilia non probant ſed illuſtrant. Sed alia eſt fides, quam pariunt Geometricæ i. e. ſubtiliter & vere excogitatae demonſtrationes; alia eſt quæ ex probabilibus, ſeu perſuadendo aptis argumentis fluit. *Socrates* apud *Platonem* in *Gorgia* fol. 454. editionis *Henrici Stephani* βούλει ἄν, inquit, δύο εἶδη θῶμεν περὶ θῆς, τὸ μὲν, πῶς παρεχόμενον αἰνεῖ τῆ εἰδένα, τὸ δ', ἐπισημήν;

rum ingenii ad artem suam exercendam sufficere; quum tria praecipue efficere debeat, vt doceat, quod est magnae scientiae; vt delectet, cui rei efficiendae solum ingenium par est; vt denique moueat, quod perfectae est artis. Sed plurimi legentium mirabuntur, me vnam maximarum scientiarum, quae fons omnium artium & origo jure existimatur, philosophiam videlicet silentio praeteriisse. Cujus sane adcurata cognitione non leuiter tinctus, sed prorsus imbutus esse orator debet. Quum enim ejus est acute cogitare, apte disponere, dilucide atque eleganter & cum quadam animos flectendi vi eloqui; vnde, quaesio, alias haec triplex facultas, nisi ex limpidissimis philosophiae fontibus, hauriri potest? Philosophia enim luce quadam perfundit humanam mentem, eamque aptam & idoneam reddit ad res indagandas inuestigandasque: haec recludit nobis fontes, vnde omnis cognitio fluit: haec tribuere res in partes, obscuras illustrare, difficiles enodare, ambiguas distinguere, abstrusas eruere docet. Quum etiam ad fidem orationi faciendam multum interest, qua sit virtute is, qui loquatur; qua vitae honestate; qua meritorum amplitudine; qua sapientiae laude; nam improbo, spurco, defidi & ignauro, vecordi, fides etiam saepius tunc derogatur, quum vera proloquitur: nonne in oculis ferenda est illa scientia, quae honesti vim declarat; quae vitiorum turpitudinem clarissime ante oculos proponit; quae salutaria nobis suggerit praecepta, quibus obscuro compefcere animum, libidinem refracnare, cupiditatem edomare, actionesque nostras ad grauitatem, ad vitae dignitatem, ad sapientiam adcommodare possumus. Quodsi, itaque, nulla alia foret causa, ob quam philosophiae studium oratori necessarium foret, nisi, quod inde vir bonus euadere posset: tamen ista sufficeret ad diligentiam acuendam

&

& ad nihil studii, operae, laboris in philosophiae cognitione ponendi, praetermittendum. Et quem fugit, oratori multam instituentam orationem de honesto & turpi; de utili & noxio; de virtutibus & vitiis? Si vero hospes in philosophia versatur: nonne ejus cogitatio de iis rebus, & prolata de iisdem oratio erit fluxa, vaga, minus sibi constans, saepissime a vero aberrans? Et, quum maxima vis oratoris in pertractandis, & quocunque fuit libitum, mouendis hominum animis conspiciatur: vnde haec summa ars alias peti potest, nisi ex philosophorum scholis? Philosophiae enim est, intimos mentium humanarum recessus perreptare; haec causas animi commotionum explanat; haec cujusque earum generis veram & adcuratam nobis impertitur cognitionem; haec modum & rationem designat, qua vel excitari, vel sedari possint. Nihil adhuc de voce ad orationem scite temperanda; nihil de motu & gestu corporis, qui itidem rebus prolatis adprime conuenire debet, dixi: quae vtraque facultas vno *actionis* nomine designatur. Quam omnium esse difficillimam vel exinde cognosci potest, quod, princeps omnium oratorum, & quasi quidam deus, Demosthenes ei primas, secundas, tertias in eloquentia attribuit. Clarissime itaque, credo, liquet: veram eloquentiam rem maximae esse difficultatis; nec, itaque, secula oratoribus genuinis & veris adeo sterilia, mirandum.

Sed omni tempore nonnulli fuerunt, &, quoad homines futuri sunt, erunt, qui sedulo curant, non, vt sibi insit, quod profiteantur; sed vt inesse videatur. Vere ex grege histrionum sunt, qui simulant personam, quam neque natura; neque fortuna; neque consuetudo ipsis imposuit. Quid mirum, ergo, quod etiam quidam fuerunt, qui

qui inanem quandam eloquentiae laruam sibi induerunt. Præter alios autem ex hoc censu fuerunt Sophistici in Graecia oratores, homines, neque ingeniorum sagacitate atque acie, neque recti studio, commendabiles, quorum chorum duxit Gorgias Leontinus. Isti, in componendis scite & coagmentandis verbis toti, non id agebant, vt orationem suam clarissimis sapientissimarum sententiarum luminibus illustrarent; vt ad sensum grauissimorum veritate & fide argumentorum extorquerent: sed eo omnes decepticis eloquentiae suae vires intendebant, vt, caligine auditoribus, inani voluptate captis, offusa, stultitiam suam persuaderent. Inde enata est Thraconica illa gloriatio, qua, se de quacunque materia, in vtramque partem, cum gratia audientium, dicturos, stolide iactabant. Insuper eloquentia, ad libidines explendas; ad effugium, si ipsi fortasse iudiciorum laqueis irretiti tenerentur, quaerendum; ad alios, minus fontes, sed ipsis inimicos, opprimendos; ad miscenda omnia; perfringendas leges; iura violanda; instituta mutanda, turpissime abutebantur. Quanta haec eorum fuit vanitas, qua de iis rebus, quarum cognitio ipsos fugeret, apud earundem rerum rudes, multo commodius, disertius copiosiusque, illo ipso, qui eas adcurate perceptas teneat, dicere se posse, praedicabant?

Quae cum ita sint: *Socrati* vel *Platoni* potius, qui sub illius persona latet, minus verti vitio potest, quod Sophisticos ejusmodi fastidiuerit oratores; & Satirico sale perfrictos, publico ludibrio, in dialogo, qui *Gorgias* inscribitur, exposuerit. Verum, quod omnes Satirarum scriptores faciunt, vt, quando hos, vel illos facultate quadam, per se bona ac utili, abuti vident, ad paucorum vesaniam

no-

notandam, de tota illa arte, ex *ειρωνείας* legibus, male loquantur: sic eundem etiam, in carpenda perstringendaque *Gorgiae* schola, morem seruauit *Plato*. Nam *Socratem* loquentem inducit, qui omnem cauillatur rhetoricam; & eam, tanquam rem pestiferam & noxiam, proponit. Enimvero haud vana mihi suspicio est: *Platonem*, philosophiae studiis vnice delectatum, in reprehendenda oratoria arte humani aliquid passum fuisse. Vt id suspicer, adducor: quod *Socrates*, cuius sub persona *Plato* delitescit, in ipso illo dialogo, de quo omnis nobis sermo est, istud partium studium haud obscure indicat; quum, quemque hominum, ait, studio aliquo teneri; & res quasdam spernere; quasdam magni facere; prout ei conueniant, nec ne: se amore *Alcibiadis*, *Cliniae* filii, aequae atque Philosophiae captum esse; & ex vtriusque, proinde, arbitrio, sententiam suam ferre. (*) Praeterea *Plato* modo de altera parte orationis, quae est contentio, loquitur, (**) & proinde, in eos duntaxat inuehitur, qui *δημᾱγωγοι* dicebantur; & ad populum verba faciebant. In liberis rebus publicis & in primis Athenis penes hos homines maxima fuit vis & potestas. Sed, quum in plurimos ciues suos tyrannidem quamdam exercerent, ipsi vniuerso populo seruitutem seruiebant turpissimam; simulque exemplo erant, fidem ferme semper iis abrogandam, qui magna verborum pompa, candorem sinceritatemque suam, & veri

B

bo

(*) fol. 48r.

(***) Cic. de offic. l. I. magna vis orationis est, eaque duplex: altera contentio; altera sermo. Contentio disceptationibus tribuatur iudiciorum, concionum, senatus. Sermo in circulis, disputationibus, congressionibus familiarium versetur; persequatur etiam conuiuia. Contentio praecipua rhetorum sunt multa; nulla sermo; quamquam haud scio, an haec quoque possint esse.

bonique studium nobis inculcant. Nam ne minima quidem harum virtutum dicendo & agendo revera testificandarum plurimis horum *δημογωγῶν* inerat cura. Omnis potius eorum labor in eo vertebatur, ut vias inuestigarent, inuestigatasque tererent, quae ad conciliandas sibi suorum civium mentes patebant. Omni, proinde, animorum impetu in ea duntaxat cogitatione curaque versabantur, ut odorarentur quam sagacissime possent: quid sui ciues sentirent; quid existimarent; quid vellent; quo deduci oratio facillime posse videre- tur. Nam si hamis suis non eam imponebant escam, quam scie- bant, adpetituros pisciculos, sine spe praedae nequicquam moraban- tur in scopulis. Omnem igitur orationem multitudinis auribus ad- commodabant: ad oblectandos animos; ad impellendos; ad ea pro- banda, quae non aurificis statera, sed quadam populari trutina exa- minarentur. Anne, idcirco, mirandum est, quod philosophis, qui- bus vnicum est studium veri exquirendi & optimi suadendi, ejusmo- di viscata hamataque eloquentia, unde non poterant, non maxima damna, omnem reipublicae statum evertentia, oriri, maxime displi- ceret? *Plato* igitur, praeter studium, quo ad philosophiam incende- batur; & quod faciebat, ut omnia reliqua studia ei sorderent, vide- tur etiam justam habuisse causam, cur rhetoricam sui temporis sug- illaret.

Sed, age, jam cauillationem illam artis oratoriae videamus. *Socra- tes* oratoriam neutiquam inter artes esse numerandam contendit: ar- tem enim, vi & natura rerum, quas tractet, penitus perspecta, quic- quid agat, ex ratione justa & nunquam fallente ad veram hominum salutem (quod *Socrates* adpellat *βέλτιστον optimum*) procurandam age- re;

re; atqui oratorem de iis rebus, quas ignoret, ad eos, qui earumdem sint rudes, loqui; neque perpetua & semper sibi constante impelli caussa, cur haec nec alia proferat: quippe mox in alia oratione, id verum esse, contendere, quod in alia falsitatis conuicerit; tandem oratoriam non salutis hominum, sed voluptatis aurium quarendae gratia, quicquid proferat, proferre. (*) Sed, si dicendum, quod res est, haec quidem *λογομαχία* est; & maximus ille *Plato* ipse suo exemplo comprobare nobis videtur dictum *Ciceronis*: *verbi controversia torquet Graeculos homines, contentionis cupidiores, quam veritatis.* (**). Sed largiamur id *Socrati* vel *Platoni*, oratoriam nullam esse artem; quam ergo rem eam esse concedit? Dicit *ἐνά τι ἐπιτήδευμα, τεχνικὸν μὲν ἔ, ψυχῆς δὲ σοχατικῆς καὶ ἀνδρείας καὶ φύσει δευῆς προσομιλεῖν τοῖς ἀνδρώποισ.* *studium quoddam, artis quidem expert, hominis tamen sagaci quadam & acri mente, & ingenio ad colendas hominum societates idoneo & sollerti praediti, proprium.* Sed, quum hoc in vniuersum modo hominem describat, qui ad oratoriam aptus adcommo-
datusque sit: exquiramus ex *Platone* vterius, cui rei efficiendae hoc studium operam det? Respondet, esse *ἐμπειρίων ἵνα χάρις ἴσως καὶ ἡδονῆς ἀπεργασίαις, peritiam* (non doctrina & institutione sed experientia partam) *gratiae captandae & mouendae voluptatis;* hoc esse genus (*κεφάλαιον*), cuius pars sit rhetorica; sed, quum nemo non no-
uit, eum, qui, experiendo, peritus factus est aucupandae gratiae & excitandae voluptatis, esse *κόλωνα adulatorem*: effici inde, oratoriam es-

B 2

se

(*) Qui de tota illa re vberiore explanationem desiderat: euoluat *Quintilianum*, qui satis copiose, & pro more suo, acute & sollerter ostendit, jure merito locum oratoriae inter artes deberi. v. l. II. c. XVII. edit. *Burmannianae* vel c. XVIII. edit. *Coloniensis*.

(**) de Orat. l. I. p. 77. a.

fe partem *κολακείας*; atqui omnem *κολακείαν* non esse rem veram, sed *εἶδωλον* quoddam, seu simulacrum & imaginem deceptricem rei verae & salutaris; ergo par esse, vt ars illa vera & salutaris, quam oratoria simulet, inuestigetur. Vt id faciat, rem paullo altius repetit. Dicit, hominem constare ex corpore & animo; & ad vtrumque excolendum exigi artes certas & virtutes. Ad percipiendam vero rectius *Platonis* sententiam, monendum mihi esse videtur: eum id tantummodo propositi habere, vt fingat ciuem rei publicae liberae, qualis ciuitas Atheniensis fuit. Ad excolendum, ergo, animum, putat, requiri *νομοθετικὴν* seu perspicientiam legum salutarium; & *δικαιοσύνην* seu vitam ad salutares has leges conformatam; vtramque hanc vim & facultatem vno *πολιτικῆς* seu artis ciuilibus nomine contineri; perficiendum vero ad corpus itidem duas artes necessarias esse, quae vero vtriusque communi nomine careant: *γυμναστικὴν*, quae mouendis armis, currendo, equitando, saltando, luctando, iactando disco, aliisque eiusmodi exercitationibus corpus aptum habileque reddit, & *ιατρικὴν* *medicinam*, quae non solum modum corporis a morbis defendendi praescribit, sed ipsis etiam aegrotationibus, si quae fortasse corpus tentauerunt, efficacissimorum remediorum vi medelam adfert praesentissimam; has quatuor virtutes, quod singulae ad hominem perficiendum pertineant, cognatione quidem aliqua inter se contineri, & aliqua ex parte sibi esse similes; interim tamen insigne etiam inter easdem intercedere discrimen, quippe alia alii rei efficiendae inseruiat. Similitudinem, qua semet in vicem tangunt, sic ostendit, vt adfirmet, *νομοθετικὴν* in animo illud idem efficere, quod *γυμναστικὴ* in corpore; & parem rationem esse cum *δικαιοσύνη* & *ιατρικῇ*. Vt rem adhuc clarius demonstret, proportio-

tionem quandam Geometricam, ait, inter ipsas deprehendi, ita, vt quemadmodum νομοθετική ad γυμναστικήν; ita δικαιοσύνη ad ιατρικήν sese habeat. (*) Omnes autem & singulae, quod τὸ βέλτιστον vnice sequuntur, veram Θεραπείαν (cultum) corporis aequae atque animi efficiunt; & propterea recte & jure artes vocari possunt. Nam Socrates artem seu τέχνην ita definit, vt sit πραγματεία siue παρασκευὴ μετὰ λόγῳ, προμύθειαν ἔχουσα τῶ βελτίστῳ, χρήσιμος εἰς βίον, Φίσιον καὶ αἰτίας τῶν ὄντων γνωστικῶσα; *facilitas in agendo, rationi conueniens, optimi prouida, vitae utilis, causarum Ἔ naturae rerum gnara.* Sed praeter hunc sanum & rectum corporis animique habitum (ἐνεξίαν), qui has quatuor artes sequitur: datur etiam ejusmodi vtriusque habitudo, quae videtur bona, neque tamen est. Haec ortum suum accipit a κολακεία, quae est praepostera & simulata corporis & animi Θεραπεία (cultus); neque τέχνας (artes) in se continet, sed ἐμπειρίας. Ἐμπειρίαν seu τρέβην Socrates definit, quod fit παρασκευὴ seu πραγματεία ἀλόγῳ τε καὶ ἀτεχνῶς, σοχαζομένη τὸ ἡδὺ ἀντὶ τῶ βελτίστῳ, μνήμη σωζομένη τῶ εἰωθότος γίνεσθαι, *facilitas in agendo, rationis Ἔ artis expertus; venans id, quod dulce est, absque optimo; a recordatione eorum, quae fieri adsolent, orta.* Quemadmodum autem vera Θεραπεία ex quatuor virtutibus existit: sic itidem κολακεία quatuor ἐμπειρίας, vana harum virtutum simulacra, & personatas species in se continet. Videlicet ἡ σοφιστική induit sibi laruam τῆς νομοθετικῆς, ejusque personam ludit; ἡ ἔητορική, inimica quidem δικαιοσύνη, falsam tamen ejus speciem emen-

B 3

ti-

(*) Vel, vt ex Mathematicorum more rem menti subjiciamus, nominemus νομοθετικήν A. δικαιοσύνην B. γυμναστικήν C. ιατρικήν D. Erig ergo

$$A : C = B : D.$$

titur; τὴν γυμναστικὴν simulat κομμωτικὴ, quae in fucō & pigmentis corpori illinendis tota est; tandem formam τῆς ἰατρικῆς adfingit sibi ἢ ὀψοποιητικὴ culinaria, quae cibus, palato gratis & dulcibus, praeparandis, coquendisque omnem suam operam consumit. Quae vero similitudo & quasi proportio Geometrica fuit inter virtutes: eadem etiam est inter laruas earum & falsas species. Nam quod ἢ σοφιστικὴ efficit in animo: hoc idem efficit in corpore ἢ κομμωτικὴ; & quantum incommodi adfert animo ἢ ἔητορικὴ: tantum etiam corpori ἢ ὀψοποιητικὴ. Ita, vt quomodo ἢ σοφιστικὴ ad κομμωτικὴν: ita sese etiam habet ἢ ἔητορικὴ ad ὀψοποιητικὴν. (*)

Sed, missis his, me ad id conuerto, ob quod hanc, qualemcunque, scriptionem institui. Duo videlicet, ex auditoribus meis, vita Scholastica, cum laude, perfuncti, ad altiora adspirare, atque ad Academica excurrere stadia flagrant. Alter

Adamus Christophorus Eckardtus *Tzschopauiensis*
Misnicus,

non solum munditiae vestitus cultusque corporis; sed & animo recto & ingenio ad colendas litteras apto atque sollerti; & gnaua in obe-

un-

(*) vocemus σοφιστικὴν E, ἔητορικὴν F, κομμωτικὴν G, ὀψοποιητικὴν H: erit

$$E : G = F : H.$$

Ergo etiam est, id quod ipse *Socrates* monet, & ex praecedentibus consequitur:

$$G : C = H : D; \&$$

$$G : C = E : A; \&$$

$$H : D = F : B.$$

undis muniis suis opera sese nobis omnibus fecit commendabilem.
Alter

Godofredus Heerklotzius *Richstadiensis Misnicus,*

deliciae & voluptas praeceptorum suorum, se ita gessit, vt si omnes in scholis discipuli similes forent ejus, jucundissima sane, in erudendis juvenibus & ad optima quaevis formandis collocata, opera magistris caderet. Neque enim solum fuit impiger virtutum cultor; sed & litterarum adeo studiosus, vt vernaculam aequae atque Latinam orationem vrsam commode, & prorsam apte scribat. Vterque documentum insumtae haud in cassum in litteras industriae suae, orationes Latinas habendo, edere gestiunt. Vnus dicit: *in quo sita sit infelicitas temporum*; alter *solatia infelicitatis temporum* adferet. His orationibus gratias, quas Deo, regi, patronis, scholae & ciuitati debent, prior *Latino*, posterior *vernaculo carmine*, adtextent. Quos tandem excipiet

Joannes Gottlob Wagnerus *Hennersdorffensis Misnicus,*

qui, oratione Latina *belli commoda maximis incommodis admixta* profectus, carmine Latino pia vota, pro abeuntium incolumitate & salute nuncupata, decantabit. Vt itaque Patroni & alii, Musis patrocinantibus fauentesque, hunc actum, frequenti praesentia sua, celebrent, est, quod etiam atque etiam oro. Scribebam in schola nouae vrbis ad Dresdam IV. Kalendas Junias.

CLIO CC LVIII.

AK T/c 470 X 337 2189

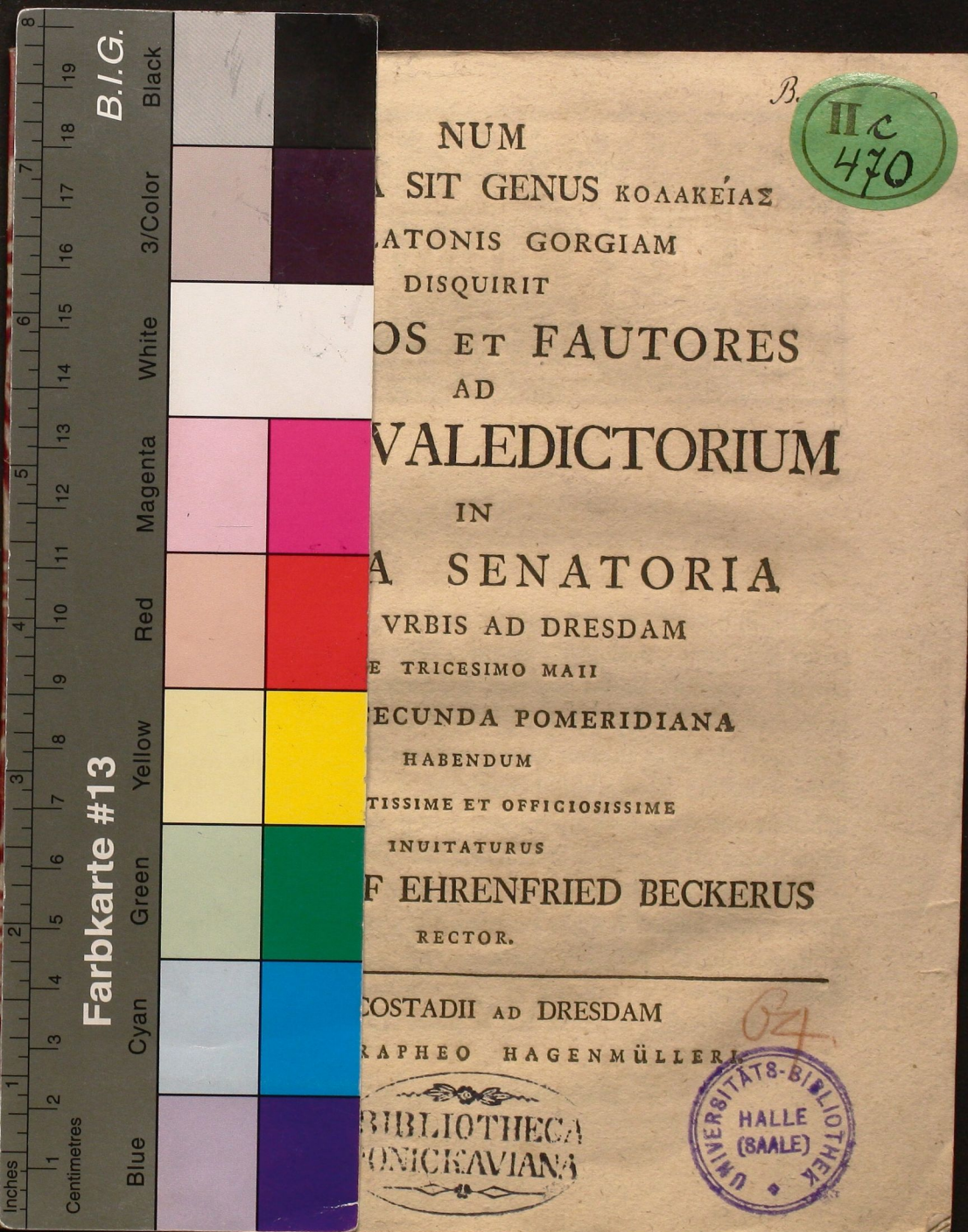
[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

D 2189

B.I.G.

Black

3/Color

White

Magenta

Red

Yellow

Green

Cyan

Blue

B.

NUM

SIT GENUS ΚΟΛΑΚΕΙΑΣ

ATONIS GORGIAM

DISQUIRIT

OS ET FAUTORES

AD

VALEDICTORIUM

IN

A SENATORIA

VRBIS AD DRESDAM

E TRICESIMO MAII

SECUNDA POMERIDIANA

HABENDUM

TISSIME ET OFFICIOSISSIME

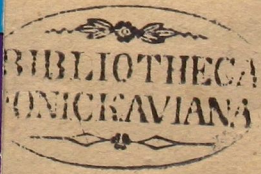
INVITATURUS

F EHRENFRIED BECKERUS

RECTOR.

COSTADII AD DRESDAM

RAPHEO HAGENMÜLLERI

Inches
Centimetres

Farbkarte #13